

www.dereta.rs

Urednik izdanja
Aleksandar Šurbatović

Copyright © ovog izdanja Dereta
Copyright © Miša Kravcev

Miša Mihailo Kravcev

PROLEĆE
JEDNOG LAVA

Beograd
2016.
DERETA

*Ovo izdanje knjige posvećeno je
uspomeni na Ines Meštrović (1975–2016),
velikog novinara i čoveka*

1.

Otvorio sam prvo jedno oko, pa žmirkajući malo, odmah za njim i drugo. U bljesku sunca, prividna težina tla blista i lako poigrava pod naletima povetarca. Čopor još spava i mir koji se prostire svuda unaokolo tako je veličanstven i prepun teško raščlanjivih osećanja, da je gotovo smrtni greh narušiti ga.

Volim kada se ovako rano probudim i samo posmatram, u tišini. U daljini, blede zeleni brežuljci, mutni i sve manji, dobijaju neku neodređenu boju. Krajevi horizonta drsko beže pred mojim pogledom dublje u Savanu. U vazduhu čisto i jasno treperi proleće. Vreme je da lavovi opet zasnuju svoje ovogodišnje porodice.

Malena je već budna. Ko zna, možda i nije spavala. Osetio sam kako me posmatra svojim lepim dubokim očima, žutim poput trave sredinom leta. Mazno je trepnula sanjivim kapcima, pa se ponovo zagledala u mene. Njuškom sam je nežno pomilovao iza uveta. Tiho je frknula i položila glavu na ispružene šape.

Iako to ne pokazujem, shvatam njeno uzbuđenje. Nije mala stvar za jednu mladu, trogodišnju lavicu, da pokušava da se nametne vođi čopora – snažnom, mudrom i tako iskusnom lavu kao što sam ja. Već četiri zimska izbora za starešinu protekla su otkako sam prvi put priznat za vođu, i najjači sam od svih mužjaka u čoporu. Malena je prava lepotica, možda čak ni pramajka svih lavica, Brza, nije bila lepša. Kako joj je samo ljupka jamica koja se otvorila između tih prekrasnih mišića na plečki. Njeno telo me zaista uzbuđuje, savršeno je građena. Pogledom gospodara ponosno istražujem sve te obline i linije po njoj. Leđa su joj stvorena za ljubav i uživanje, glatka i skladna, sa malim tamnim kovrdžicama duž kičme.

Šape s prelepim noktima i oni mekani uglovi nozdrva, nemirni, gotovo crni i vlažni. Na vreme sam osetio da će pogled skrenuti k meni, pa sam se brže-bolje ponovo zagledao u daljinu. Na sebi jasno osećam njene oči koje me istražuju. Nervozna je, ali to joj sada daje neku posebnu draž i nestrpljivo očekuje lov.

Osećanja koja ona u meni izaziva podsećaju me na ranu mladost, na vreme kada su mi tek malo slobodnije nabujale griva i brada. Još tada sam bio izuzetno hrabar i siguran u sebe. Sećam se, tog mog prvog proleća prišao sam Nehajnoj, iskusnoj i staroj, ali i pored godina i te kako ženstvenoj i držećoj lavici. Mojim vršnjacima tada nikako nije bilo jasno kako sam se dao zavesti. Priznajem, možda ni meni. Tog leta, Nehajna mi je rodila prve sinove i kćeri i tada sam postao lav. Nehotice sam se nasmešio, uspomenama još jednom u sebe povrativši onu umiruću, punu prazninu. Dobro je, Malena nije primetila taj mali, zadovoljni, skriveni osmeh. Trudim se da izgledam čvrst i ravnodušan bar do završetka lova. Malena se

meškolji. Strpi se, lepa moja. Znaš pravilo, lovićeš za mene i tek tada, ako pristanem, i zvanično ćeš postati moja lavica. Tako je bilo oduvek. Još od davnih vremena, kada se povukla velika voda i kada su, po legendi, iz nje isplivali Snažni i Brza, prvi lavovi na svetu. Ona je tada za njega ulovila antilopu i on se zaljubio u nju. I tako su izrodili mnogo lavića, koji su narasli i nastavili da se množe. Legenda kaže da su živeli dugo i srećno. Tako, uostalom, govore sve legende. Svi lavovi posle njih činili su isto. Na proleće, lavica lovi za svog lava i priprema mu prvi obrok, posle kog on odlučuje, jer ipak je mužjak gospodar i ima pravo izbora. A negde krajem leta, uloge se menjaju. Lavice ostaju sa decom dok lavovi odlaze u lov. Lav, ma koliko savršen bio, deci ipak ne može da pruži potrebno vaspitanje kao što to majka može.

Kratkim povikom probudio sam čopor. Žagor i istovremeno mumljanje, šuškanje i režanje, surovo i bezosećajno uništili su tišinu. I mnogi drugi s nestrpljenjem očekuju ovaj lov, baš kao i ja i Malena. Stariji su

ćutke osmatrali Savanu oko sebe i na momente njušili vazduh. Mladi su nestrpljivo režali, promuklo i iz dubine grla. Sa moje leve strane zevao je Budni, moj brat. I ovog proleća on će ostati sam. Nijedna lavica neće loviti za njega. I sada mislim da je konačno došlo proleće, kada ću najzad morati da donesem odluku koju toliko dugo odlažem.

Pre dve godine, Budni se žestoko zatreskao u Mrku, mladu, lepu i raskalašnu lavicu, suviše željnu života. Totalno ga je zaludela i on je jedno vreme bio smešna igračka u njenim šapama. Nagovorila ga je da se ponizi i sa njom pođe u lov. Svi smo mu se smejali i zadirkivali ga. Ne samo da je tada zauvek izgubio dostojanstvo u našem čoporu već je izgubio i nju. Ubrzo pošto joj je dosadio, odbacila ga je kao oglodanu žirafinu kost. Mrka je posle svega toga i te kako digla rep, čak sam morao i da je najurim iz čopora.

Budni me je gledao iskreno i zatupasto. Ovakav kakav je sad, on u meni večitost izaziva samilost i sažaljenje i priznajem da mi je zbog toga sa njim u društvu uvek

nelagodno, gotovo da se razbesnim. Kao da me tim svojim tužnim i nemoćnim pogledom, lišenim bilo kakve lavovske časti, pita da li ćemo mu dozvoliti da nam se pridruži na gozbi. Usamljen i srozan do dna, Budni je s vremenom navikao da se zadovoljava otpacima sa trpeze. Moraću da ga udaljim iz čopora ovog proleća, dok još nije kasno. On je ipak lav i sebi ne sme dozvoliti da životari. Savana je široka i beskrajna i mnogo je čopora našeg naroda koji žive u njoj. Bolje je da potraži neke nove prijatelje i pokuša da započne novi život. Iskreno, želeo bih da znam, postoji li negde njegova sreća i ako postoji, gde je ona. Uostalom, neka to najpre bude njegova briga. Ako ne uspe da se snađe, onda znači da Majka Priroda za njega i nije predvidela opstanak. Ona ne trpi nesposobne i malodušne i baš sve je stavila na svoje mesto.

U vazduhu sam, isprva lagano, pa zatim sve jače, osećao poznati miris. Zebre su bile blizu, jos malo pa ćemo moći i da ih vidimo. Povetarac mi je donosio pouzdane vesti o njihovoj blizini, zagolicao mi nozdrve i u

meni probudio pomisao na toplu, svežu, zebrinu krv.

Dostojanstveno sam uzdigao glavu, kako to vođi i dolikuje. Topli vazduh mi je u navratima promicao kroz grivu i bradu, poigravajući se njima, baš kao i sa travom svuda unaokolo.

Moje ime je Gordi. Stekao sam ga zbog svog izgleda i time se jako ponosim. Mlad sam i kiptim od snage. Sedam mi je godina, a već četiri godine sam vođa. I ponekad se pitam, šta više od toga jedan lav može postići u životu. Ponovo osećam Malenin ljupki pogled kako šeta po mom telu. Veliki sam i čvrsto građen. Telo mi je, zajedno sa repom, dugo dobrih dvanaest šapa. Sve lavice kažu da sam izuzetno zgodan. Imam duge i jake brkove, zagasitu, tamnu grivu i svetložute oči, a to je kod nas lavova veoma retka kombinacija.

Mom oštrom vidu nisu promakle udaljene sive tačkice koje su se jedva isticale u travi. Narod zebri je stizao. Po režanju i škljocanju zuba, koje je masovno dopiralo do mene, lako sam mogao zaključiti da su

ih i ostali zapazili. Malena sada postaje jako, jako napeta. Dok sam ja nepomičan, njen pogled luta, nervozno sevajući po uglovima očnih duplji, najviše prema meni. Otvorila je usta i otkrila svoje prelepe kupaste očnjake. Ženstveno režanje grebe joj se o grlo i ravnomerno mi struže u ušima, ispunjavajući mi dušu nekim zamamljujućim spokojem. Pravim se da mi je ona sada poslednja briga i da razmišljam o nečemu što je čitavom čoporu od životne važnosti. I ostali polako postaju sve nestrpljiviji. Svi sada gledaju u mene čekajući da dam znak.

Krenuli smo tiho, uz vetar, prikradajući se, pognuti u travi. Zebre su oprezna bića i nije baš tako lako približiti im se. U njihovim čoporima uvek postoje stražari koji paze, spretni i brzi, istančanih čula, gotovo na nivou nas lavova. Vetar neće promeniti smer i izdati nas, kao što to ponekad ima običaj da učini. Sada duva sa one strane na kojoj Sunce počinje da greje. Taj vetar nas još nikada nije izdao, zovemo ga Saveznik.

Sive tačkice dobijale su obrise i rasle sa svakim našim korakom. Lagano su se u

našim očima pretvarale u zebre, ta malkice bespomoćna i pomalo čudna bića. Oduvek su mi izgledale smešno, na tim izdignutim, neelegantnim nogama, koje uprkos izgledu i te kako brzo umeju da ih ponesu. Bele su i prugaste. Njihove glave su uske, nasade-
ne na dugim vratovima kao lišće na grani. Uopšte, celokupan njihov izgled lišen je onog dostojanstva koje imaju sposobna bića. I griva im je čudna. Mala je i raste samo uskom trakom duž vrata a završava se kod ušiju, koje deluju kao da su im nikle iz glave. Kao čudne i retke trave posle kiše.

Zalegao sam u travu. Nisam se ni morao osvrnati da proverim da li su i ostali učinili isto. U masi zebri moj svikli pogled razaznao je neke koje nisu pasle već su stajale uzdignutih glava – stražari. Bilo bi riskantno ići dalje, jer bi nas osetile.

„Tih kao čopor lavova kada vreba”, kaže se u Savani, i zaista nijedni zubi nisu škljocnuli, nijedan jezik nije mljacnuo, nijedna travka nije pomerena da jako zašušti. Okrenuo sam se i pogledom potražio Svirepu, staru iiskusnu ženku. Svirepa je znala taj pogled,

nastavila je da se prikrada, tiho i spretno. Za njom su krenule i ostale ženke. Lagano i nečujno su promicale pored mene. Sa njima je krenula i Malena. Naprežem se da ne obraćam paznju na nju. Upravio sam pogled na glave zebri pognute u travi. Ukipio sam se u mestu. Iza mene se začulo kratko i nekontrolisano šuškanje. Prekorno sam pogledao preko ramena nestrpljivog mladog lava. Nekontrolisano je mahnuo repom. Osuđen je da čeka nešto u čemu ne može da učestvuje.

Samo jedna lavica ostala je da čeka sa nama. To je Vidovita, naša stara baka, dvadesetpetogodišnja vračara našeg čopora. Ona bolje od bilo kog drugog lava ili lavice poznaje ćudi duhova Savane. Uvek govori pametno i svi je mi jako poštujemo. Dobra stara Vidovita. Krišom sam je pogledao preko ramena. Starica se udobno izvalila pored Zubatog, najstarijeg mužjaka. Zubati je odavno prestao da zaslužuje svoje ime i niko ne zna tačno koliko mu je godina. Sigurno preko trideset. Njegova šapa više nije tako snažna kao nekad, niti su mu oči tako oštre kao što su bile dok je bio mlađi.

Stresao sam se u sebi. Pogled na te starce u meni je uvek izazivao čudna i pomalo jeziva osećanja. Nemoć, naturena tako konačno, zamaskirana ispod tako snažnog i savršenog bića. Pogled na starost uvek me je asocirao na prisustvo nečeg strašnog i nedefinisiranog, što se nije moglo dohvatiti šapom, a izgleda da je bilo u stanju da nas pobeđuje. Nisam im dopustio da krenu u izgnanstvo, niti će se to dogoditi dok sam ja na čelu ovog čopora. Neću im dozvoliti da pođu u ono poniženje koje čeka stare lavove, da žive u blizini ljudi i hrane se onim smešnim patuljastim pticama koje uzgajaju ljudi i koje ne umeju ni da lete. Dok ovde bude hrane za nas, biće i za njih. Po meni, polazak u izgnanstvo je poraz, a meni je svaka pomisao na lavlji poraz neizrecivo teška. Ne baš tako davno, Dugorepi, tadašnji vođa čopora, u izgnanstvo je, između ostalih, poslao i moje roditelje. Kasnije sam mu se osvetio, pre četiri godine, za vreme zimskog izbora za starešinu. Sva moja brižljivo uzgajana mržnja slila se u jedan jedini udarac šape, udarac koji je njemu razbio lobanju, a meni doneo

toliko željenu titulu. Govorljivu, njegovu lavicu, proterao sam iz čopora čim mi je prišla posle borbe, kako to običaji nalažu. Oduvek je imala nešto zlorado u pogledu i to sam i te kako dobro zapamtio onoga dana, kada su i moji roditelji sa još nekim starcima napustili čopor. Da me tada nije momentalno poslušala, i sa njom bih završio iako je dama. Sećam se da sam osetio silno olakšanje kada se poslušno okrenula i otišla. Kasnije sam se nekoliko puta setio tog događaja i ipak se osećao malkice nelagodno.

Veliki prugasti talas zebri odjednom se povio kao trava na vetru, a onda se dao u trk. Lukava Svirepa je tačno predvidela na koju stranu će početi da beže i već je otpočela sa napadom. Ostale su tek pristizale. Snažni, praoče lavova, kako sam samo lako u toj gužvi lavica uočio Malenu. Silno je potrčala. Ravna glava joj je polehla u vazduhu i još više izdužila trup. Divno je posmatrati lavicu u trku, kada se sve lepote tela toliko jasno izlažu pogledima. Gipki mišići koji poigravaju kao na vetru, a leđa skladna i ispružena kao krajevi Savane.

Miša Mihailo Kravcev
PROLEĆE JEDNOG LAVA

Za izdavača

Dijana Dereta

Izvršni urednik

Anja Marković

Lektura

Iskra Vuksanović

Korektura

Dijana Stojanović

Likovno-grafička oprema

Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-076-3

Tiraž

1000 primeraka

Beograd 2016.

Izdavač / Štampa / Plasman

DERETA doo

Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd

tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA

Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.164.41-31

КРАВЦЕВ, Михаило, 1962–

Proleće jednog lava / Mihailo Miša Kravcev ; [ilustracije Mihailo Miša Kravcev]. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2016 (Beograd : Dereta). – 92 str. ; 18 cm

Tiraž 1.000. – Beleška o autoru: str. 91–92.

ISBN 978-86-6457-076-3

COBISS.SR-ID 225062924